

Силнитѣ викове разтърсиха цѣлия градъ. Мжже, жени и деца се затекоха да видятъ, какво става въ двора на арменския метохъ.

Записанитѣ младежи започнаха възторжено да пѣятъ юнашки народни пѣсни и хвърлѣха калпаци въ въздуха.

Първото обучение

На 3 априлъ записанитѣ български младежи бѣха повикани въ двора на руската казарма. Тѣхниятъ водачъ Иванъ Ивановъ гордо стѣпваше на чело. Когато стигнаха всички, чу се по пѣтя конски тропотъ и глъчъ. Всички се вслушаха, ставатъ бързо мирно на нозе. Иванъ Ивановъ извиква: братя българи, горе главитѣ, стойте мирно!

Въ този мигъ единъ пѣленъ, съ набито тѣло руски генералъ, придруженъ отъ други офицери, влиза въ двора при българитѣ. Всички свалятъ калпаци и заставатъ мирно като побити стѣлбове.

— Здравѣйте, българи!—каза генералътъ. Виждамъ, че всички сте добри юнаци и смѣли бойци. Скоро ще почнемъ съ васъ славно и велико дѣло!

Доброволцитѣ, разбрали-неразбрали на руския генералъ думитѣ, започнаха да викатъ: да живѣе Русия!

Този руски генералъ бѣ *Столѣтовъ*. Той се обърна къмъ Иванъ Ивановъ и му съобщи, че главнокомандващиятъ руската войска, великиятъ князь Николай Николаевичъ, братъ на царя, наредилъ българскитѣ доброволци да се подредятъ най-първо въ две дружини. За тѣхни учители да се изпратятъ българскитѣ офицери.

Щомъ чуха това, българитѣ се зарадваха толкова много, че засмѣни до уши се разтичаха като луди, да се разпредѣлятъ по роти и дружини. Ето че имъ донесоха и пристигналитѣ нови войнишки дрехи. Облѣклото имъ бѣ изпратено отъ славянскитѣ дружества въ Петроградъ и Москва. Момчетата се остригаха, из-